

## Vânătoarea de lectură în biblioteci, ediția a III-a, 2023-2024

– Etapa pe județ/ sector –



Era pe la sfârșitul lui noiembrie. Pe o vreme de moină, către ora nouă dimineața, acceleratul de Varșovia se apropia în plină viteză de Petersburg. Ceața era atât de groasă, încât lumina zilei răzbea cu greu, iar prin ferestrele vagoanelor, de-a lungul liniei ferate, nu se putea desluși nimic la zece pași. Printre călători se aflau și unii care se întorceau din străinătate; cele mai ticsite erau însă compartimentele de clasa a treia: lume mărunță, oameni purtați de nevoie și de treburi zilnice, venind de pe meleagurile mai apropiate. Cum era și firesc, toți păreau obosiți, rebegiți de frig, cu pleoapele grele ca după o noapte de nesomn și obraji de o paloare alb-gălbuie, ca și când ceața și-ar fi pus pecetea și pe chipurile lor.

O dată cu revărsatul zorilor, într-un compartiment de clasa a treia, se treziră așezați față în față, lângă aceeași fereastră, doi călători – amândoi tineri, amândoi modest îmbrăcați și fără bagaje, amândoi având o figură destul de plăcută și, în sfârșit, amândoi dornici să lege o conversație. Și dacă cei doi ar fi bănuț în clipa aceea unul despre altul câte ciudățenii ascunde fiecare, ar fi rămas desigur uimiți că întâmplarea îi pusese astfel față în față, într-un vagon de clasa a treia a trenului accelerat Varșovia – Petersburg. Primul să tot fi avut douăzeci și șapte de ani – era scund și îndesat: avea părul creț, bătând în negru și niște ochi cenușii, mici, dar plini de foc. Nasul îl avea mare și cam turtit, pomeții obrazilor proeminenți, iar buzele-i subțiri schițau mereu un zâmbet insolent, sfidător, uneori chiar răutăcios. Numai fruntea, mare și frumos boltită, părea menită să compenseze întrucâtva partea de jos a obrazului, atenuând asimetria unor trăsături prea dure. Ceea ce se arăta mai izbitor la prima vedere era paloarea cadaverică a feței, care dădea chipului său un aer de istovire, cu toate că tânărul părea a avea o constituție robustă; în același timp însă, fața lui atrăgea atenția prin ceva imposibil de definit și care lăsa totuși să se ghicească un temperament frământat de clocotul unor pasiuni mistuitoare, ceea ce nu se potrivea câtuși de puțin nici cu zâmbetul acela sfidător și arogant și nici cu privirea-i aspră și plină de orgoliu. Bine încotoșmănat într-un cojoc de miel larg și călduros, îmbrăcat în postav negru, nici nu-i păsa de frig, în timp ce vecinul său îndurase cu greu vitregia nopții umede, rusești, de noiembrie, fără să fi fost, desigur, pregătit s-o înfrunte, căci n-avea pe umeri decât o pelerină largă, cu o glugă imensă, așa cum obișnuiesc să poarte călătorii prin străinătăți, departe de ținuturile Rusiei și care pornind în toiul iernii să străbată Elveția sau, spre exemplu, nordul Italiei, nici nu-și pun măcar ipoteza unei călătorii pe o distanță atât de mare ca de la Eidkuhnen la Petersburg. Dar ceea ce era potrivit și cu totul suficient pentru Italia nici pe departe nu făcea față și se dovedea absolut necorespunzător în condițiile climei rusești. Posesorul pelerinei, tânăr și el, tot cam de vreo douăzeci și șase sau douăzeci și șapte de ani, era mai înalt de statură, avea părul foarte bălai și des, obraji supti și o bărbuță rară și ascuțită, de un blond spălăcit. Ochii lui mari,

albaștri, aveau o expresie blajină, dar și apăsătoare totodată, cu acea stranie fixitate a privirii după care nu era greu de ghicit, chiar de la prima vedere, un epileptic. De altfel, tânărul avea trăsături plăcute, fine și delicate, iar fața îi era palidă și, în momentul acela, învinețită de frig. În mâini ținea o legăturică – pare-se tot bagajul lui – dintr-un fular decolorat. În picioare purta niște botine cu talpă groasă și ghetre, cu totul nepotrivite portului obișnuit din Rusia. Vecinul său cu păr negru și subă de miel îl cercetă cu acea curiozitate a omului care nu are altceva mai bun de făcut și, în cele din urmă, se hotărî să intre în vorbă schițând acel zâmbet ironic prin care unii oameni își trădează cu nepăsare satisfacția lipsită de delicatețe în fața situației nenorocite a semenului lor.

— Ți-e frig, nu-i așa? Întrebă el, mișcând din umeri.

— Ba bine că nu, răspunse vecinul cu o grabă neobișnuită. Și când te gândești că nu-i decât vreme de moină. Ce m-aș fi făcut dacă se nimerea să fie și ger? Nici nu-mi închipuiam că-i așa de frig la noi. Mă dezobișnuisem.

— Vii din străinătate?

— Da, din Elveția.

— Fiuu! Până acolo ai ajuns...?

Călătorul cel negricios fluieră a mirare și izbucni în râs. Se legă o discuție. Era surprinzătoare bunăvoința cu care tânărul cu păr bălai și pelerină elvețiană răspundea la toate întrebările vecinului său negricios, fără să bage de seamă că unele dintre ele puteau fi socotite fără rost, absolut nelalocul lor și uneori de o indiscreție cam insolentă. Din vorbă în vorbă, mărturisi că într-adevăr lipsise din Rusia vreme îndelungată, mai bine de patru ani, fiind bolnav; fusese trimis în străinătate pentru a se lecuji; suferea de o stranie boală de nervi, un fel de epilepsie, care se manifesta prin convulsii și tremurături. Ascultându-l, negriciosul surise ironic de câteva ori și la urmă pufni în râs când la întrebarea: „Ei și te-au vindecat?”, cel cu părul bălai îi răspunse: „Nu, nu m-au vindecat”.